

Bērni uz sniega

Ziemā bērniem ļoti patīk braukt ar ragaviņām, slidot, slēpot un darīt daudzas citas jautras lietas, kas saistītas ar ziemu un tās priekiem. Taču ne visu bērnu emocijas šit augstu vilni, ne visiem bērniem sniegs nozīmē prieku un sajūsmu.

Daudziem tas ir laiks, kad var baudīt prieku, ko neizjutīs nevienā citā gadalaikā. Taču ir bērni, kuriem ziema ir kārtējais aukstais, sala stindzinošais laiks, kad jā rūpējas par sevi daudz vairāk nekā to dara vasarā vai citā gadalaikā. Dažkārt šo bērnu emocijas krāšņajā ledus karalienes gadalaikā ir apdalītas. Kā es to domāju? Tas ir pavisam vienkārši. Trūcīgo ģimeņu bērni kaunas par savu sociālo stāvokli, piemēram, bērnu bariņš aiziet uz kalnu un paņemt līdzī savas ragaviņas. Kādam bērnam ragaviņas ir ļoti dārgas, bet citam tikai plēve, ko palikt apakšā. Redziet, tā nu iznāk, ka kalns nav tikai izklaides un sajūsmas avots, bet daudz kas vairāk, lai gan no malas var likties, ka visiem ir jautri.

Jautrība – tas ir ļoti sarežģīts termins vairumam bērnu. Runājot par bērniem uz kalna, dažiem no viņiem jautroties nemaz negribas. Ļoti daudz grūtību tos var piemeklēt – apsmieklī, vainas sajūta, ka neko nevar darīt lietas labā, ciešanas, ko viņi izjūt, skatoties uz turīgiem bērniem. Aleksandrs Grīns ir teicis: “Dažreiz liekas, ka esi krusts pats sev.” Šajā teikumā ir liels zemteksts un vēl lielāka patiesība. Bērni pasaulē nāk vienādi, tad kāpēc vieniem veicas piedzimt turīgā ģimenē, bet citiem – ne?

Es personīgi domāju, ka daudzi cilvēki ziemā nav laimīgi, skatoties uz ziemas skaistumu un baltumu, jo vienkārši nav, par ko priecāties. Es pati esmu redzējusi šo cilvēku ciešanas un emocijas, cik viņiem ir grūti. Viņi nespēj, un viņiem nav iemesla priecāties šajā skaistajā, saltajā gadalaikā, jo tas atnes tikai jaunas ciešanas, problēmas un rūpes.

Kāpēc ir tā, ka ne visi ir laimīgi un priecīgi uz šīs pasaules?